

Er det nu en ugudeligt Tanke, strider den imod Bibelens hellige Ord?

Jeg formaar ikke at se det. Tvært imod! Hvor er ellers den Tanke kommen fra, naar den ikke er kommen fra Gud, aabenbaret os i hans Ord? Det er virkelig ikke en Plantning, som af sig selv er vokset op her i denne syndige Verden. Nej, det er en af vor Faders Plantninger; Gud har selv sat den ind i Verden.

Paa Bibelens første Blad læser vi, som bekendt, følgende Ord: „*Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem*“¹⁾.

Ja, Mand og Kvinde skabte Gud, 2 selvstændige Mennesker skabte han, 2 sideordnede Personer, Manden med sine særegne Evner og Kvinden med sine. Manden skal ikke stræbe efter at ligne Kvinden, nej, uha, det er jo noget af det værste, der kan siges om en Mand, at han er „kvindagtig“, og Kvinden skal heller ikke sætte som sit Maal at ligne Manden saa meget som muligt, med fuld Ret tiltales vi Mænd slet ikke af „mandhaftige“ Kvinder. Nej, netop naar Mand og Kvinde kommer, *som de er*, som de er skabt af Gud, udfylder de hinanden saa prægtigt. Og det er nok Guds Tanke med at sætte Mand og Kvinde sammen i det samme Samfund.

Og hvem kender ikke det guddommelige Ord fra Begyndelsen, det, hvorpaa Ægteskabet hviler: *Gud Herren sagde: „Det er ikke godt, at Mennesket er ene, jeg vil gøre ham en Hjælp, som er ham lig*“²⁾.

Saaledes har jeg i sin Tid lært ved Københavns Universitet, at det hebrai-

ske Sprog her skal gengives paa dansk, saaledes oversættes det ogsaa af en af de mest bekendte Fortolkere af G. T., Delitsch, og saaledes findes Ordet ogsaa i adskillige Oversættelser. Tilføjelsen, saaledes som vor danske Oversættelse har den, „som skal være hos ham“, synes unægtelig ogsaa at indeholde saa lidt, at man ikke kan tænke sig, at Gud Herren selv skulde udtale et saa intetsigende Ord. Hvor skulde Kvinden ellers være i Ægteskabet, naar hun ikke skal være hos Manden? Denne Sætning: „som skal være hos ham“ er saa trivial og selvfølgelig, at man slet ikke venter at finde den udtalt i Bibelen.

Tænk, ogsaa i Ægteskabet er Kvinden Manden lig, ogsaa der hævdes lige Ret for Mand og Kvinde, Mands og Kvindes Ligestilling. Naa, denne Tanke er gaaet selv Manden saaledes i Blodet, at han i Omtale af sin Hustru uvilkaarlig gaar ud fra den. Hvem har ikke hørt en Mand kalde sin Kone for sin „kære Ægtehalvdel“. Dersom der menes noget hermed, og det maa man da gaa ud fra i Henhold til det gamle Ord: „En Mand er en Mand, og et Ord er et Ord“ —, er Ligestillingen her klart udtalt. For, ikke sandt, 2 Halvdele, som ikke er lige store, det ved man dog ikke, hvad er!

Saaledes er altsaa Forholdet fra først af, sat af Gud baade ved Skabelsen og ved Ægteskabets Indstiftelse: Mand og Kvinde er hinanden ganske sideordnet, de staar som 2 selvstændige Personer, der baade i og udenfor Ægteskabet skal udfylde hinanden. Og det er først efter Syndefaldet, at Gud Herren siger til Eva: „*Din Attraa skal være til din Mand, men han skal herske over dig*“¹⁾ — hvilket Ord selvfølgelig, —

¹⁾ 1. Mos. Bog, 1, 27. ²⁾ 1. Mos. Bog, 2, 18.

¹⁾ 1. Mos. Bog, 3, 16.